

Kapitel 7 - Tafi Atome, Ghana

"Der er den," råbte Muki og sprang op. Aben standsede brat og vendte om. Sekundet efter var den forsvundet i mørket. "Muki, altså..." Afia var så ærgerlig, at hun var lige ved at græde. Bedstemor rejste sig og sagde roligt: "Den skal nok komme tilbage, den blev bare lidt forskrækket. Muki, vi ved godt, at du bare blev lidt for ivrig." Hun klappede den slukørede Muki på hovedet, da hun gik forbi. "Sovetid," fortsatte hun, "der er ikke mere, vi kan gøre nu." Muki rejste sig også. "Undskyld Afia," hviskede han. "Jeg blev bare så glad, da jeg så den." Afia nikkede langsomt: "Lagde du mærke til, at den ikke havde sin unge med?" spurgte hun. Muki rystede på hovedet. "Bare den kommer tilbage i morgen, så vi kan finde ud af, hvad der er sket," sukkede hun. "Kom ind nu," lød bedstemors stemme inde fra huset.

Afia satte sig op med et ryk. Det var stadig nat, men hun var blevet vækket af noget. Hun blev siddende midt på sovemåtten i mørket og lyttede. Jo, der var stemmer udenfor. Hun rejste sig forsigtigt. Mørket var tæt. Hun listede hen mod døråbningen og skubbede lidt til tæppet. Henne ved bålstedet lyste en lille glød og bedstemor sad derhenne. Afia kiggede efter Minga, men hun kunne ikke se aben. Turde hun gå derhen? Afia tøvede.

"Kom hen og sæt dig stille her ved siden af mig," lød bedstemors stemme. Afia undrede sig over, hvordan bedstemor kunne vide, at hun var vågen. Hun havde været musestille, syntes hun. Hun trådte forsigtigt ud af hytten og gik over mod bålet. Hun kunne kun se bedstemor. Hun havde håbet, at Minga var kommet tilbage, men det så ikke sådan ud.

Hun satte sig ved siden af bedstemor, som sad og hviskede ud i luften på et sprog som Afia ikke forstod. Pludselig kunne Afia høre en stemme, der svarede. Den kom helt sikkert fra bålet. Men der var intet at se. Det var lidt uhyggeligt. "Afia, sig dit navn

til Daworo, han byder dig velkommen til et lille kig ind i åndernes verden."

Bedstemors stemme var meget bestemt. Afia tog en dyb indånding og sagde så: "Navnet er Afia, tak fordi du tager imod mig."

Der var helt stille. Hverken bedstemor eller Afia sagde en lyd eller rørte sig. Kun den sagte knitren af gløderne kunne høres. "Afia, din bedstemor har valgt dig til den næste åndehvisker i landsbyen. Du har nu lov til at være med i denne vigtige samtale." Afia kunne ikke få et ord frem. Åndehvisker. Det var en stor ære, bedstemor viste hende.

